

Verf. *Ultima ratio urgetur.*

39 Præterea si suprema potestas ampliaretur, ut privatorum dispositiones ad jus commune reduceret, superius violaretur, naturale scilicet, seu gentium, quo cuique libera de rebus suis disponendi facultas competit, nisi lege prohibeatur, §. *Per traditionem*, *Inst. de ver. divis.* notatur sup. num. 20. & D. Covar. statim docet num. 8. cui Princeps cum subiectus sit, Molin. *de primog. lib. 3. cap. 3. num. 19.* Castill. *controvers. lib. 5. cap. 106. num. 19.* derogare non poterit, Matienz. *in l. 3. gloss. 12. n. 1. tit. 10. lib. 5. Recop. Cancr. variar. part. 2. cap. 2. num. 81.*

Ad num. 8.

40 Principi non inesse absolutam aliquam potestatem, ut contra jus gentium & naturale, causâ publicâ non exigente, ultimas voluntates, ac contractus subditorum immutet, aut evertat, constat ex præmissis sup. ex n. 15. & n. 38. & 39.

Ibi: *Deinde.*

41 Divisionem supremæ potestatis in ordinariam, & absolutam, ad ipsius ampliationem adversus jus, & æquitatem invenit adulatio: & quanquam illa communiter sit admittenda, à non paucis tamen meritò damnatur, quam tempestatem, & tyrannidem vocant, de quo latè Pinel. *in rubric. part. 1. cap. 2. ex num. 24. & ad l. 2. C. de resc. vendit. Sarmient. Selectar. lib. 1. cap. 8. num. 20.* Molin. *de primog. lib. 2. cap. 7. num. 33.* Fachin. *controvers. lib. 8. cap. 63. vers. Ad secundum respondeo.* Castill. *controvers. lib. 3. cap. 6. num. 6.* And. Gail. *lib. 2. observat. 56. n. 9.* Matienz. *d. gloss. 12. n. 2.*

42 Nec potestas dici debet, quæ iusta ac legitima non est, quia id possumus, quod de jure possumus, l. *Nepos Procuro* 125. *de verb. signif.* quod etiam in Summis Principibus verum habet, cap. 1. *de caus. poss. & propriet. ibi: Nec nos, contra inauditam partem aliquid possumus deservire.*

Verf. *Fortassis placebit quibusdam.*

43 Ubi Princeps quid decernit adversus proprias leges, & juris communis regulas, potest dici quod utitur absoluta, seu extraordinaria potestate. Barbof. *d. claus. 41. num. 16.* Matienz. *d. gloss. 12. num. 3.* Sed quoties non intervenit legitima causa, Princeps peccabit absoluta utens potestate, etsi actus subsistat. Bossius *in praxi, tit. de Princip. num. 192.* Valenzuel. *conf. 69. num. 119.* Matienz. *in l. 6. gloss. 2. n. 14. tit. 10. lib. 5. Recop. Sarmient. d. cap. 8. num. 16.* Pinel. *d. cap. 2. num. 25.* Quod procedit sive positivo, sive naturali, seu gentium juri deroget in tertii præjudicium, nisi parvitate materiæ releveretur, ex ea opinione quæ habet, licere in modicis Principi absque causâ subditis nocere, quam tenet Fachin. *controvers. lib. 8. cap. 63. vers. Tertia questio*, Tusch. *lit. P. concl. 680. n. 27.* Pinel. *in d. cap. 2. num. 24. vers. In quo Scribentes*, ut communem refert, etsi dissentiat. De clausula, *De plenitudine potestatis*, fusè Barbof. *tract. de Claus. claus. 41.* & plures quos congerit n. 1.

Ad Num. 9.

Clausula, *Ex certa scientia*, ubi deficit in Principe potestas, nihil operatur. Barbof. *sup. claus. 59. num. 35.* 39. Pinel. *sup. num. 20.* Matienz. *in l. 7. gloss. 7. num. 3. tit. 7. lib. 5. Recop. Tusch. lit. C. concl. 340. num. 6.* ubi de clausula, *De plenitudine potestatis*, quæ huic æquivaleret, Molin. *de Primog. lib. 2. cap. 7. num. 17.* Et nisi Princeps utatur aliqua ex his clausulis, nequibit juri subditorum in majoratu derogare. Molin. *lib. 3. cap. 3. num. 11.* Castill. *d. cap. 106. num. 14.* qui docent ejusmodi clausulas non apponi, nisi præmissa causæ cognitione. De clausula, *Ex certa scientia*, videndus Barbof. *sup. claus. 59.* & alii apud ipsam num. 1.

Verf. *Tertio deducitur.*

Argumentum de toto ad partem affirmativè, & negativa in omni casu, & materia subsistit, modò non inveniatur disparitatis ratio, l. *Qua de tota*, 75. *de rei vindicat.* Barbof. ex plurimis axiom. 114. Cum igitur Princeps non valeat dispositioni quoad totum derogare decedentium, nec quoad partem ea potestate gaudebit, cum militet eadem ratio, nisi mutatio levis admodum sit præjudicii, ex prænotatis n. 43.

Verf. *Nec principali hujus questionis.*

Ea apud Scribentes invaluit opinio, ut Principi sit liberum ex plenitudine potestatis adimere subditis jus nondum quaesitum in spe consistens, ut videre est apud Molin. *de primog. lib. 1. cap. 8. n. 28.* Fachin. *controvers. lib. 8. cap. 63. vers. Quarta questio*, Matienz. *in l. 7. gloss. 7. num. 9. tit. 7. lib. 5. Recop. Ant. Gab. commun. lib. 3. de jur. quas. non tollend. concl. 1. num. 30.* Peregrin. *de fideicom. art. 52. ex num. 151.* Et quanvis verum sit (quod absque controversia non est, ex traditis sup. n. 36.) obtinebit si jus quod auferitur, proveniat à lege, non à voluntate testatoris, cui Princeps derogare extra legitimam causam nequibit, nec aliquo modo ultimam dispositionem illusoriam efficere. Sicut enim viventibus Princeps liberam de rebus propriis disponendi facultatem tollere non valet, ita nec post mortem quæ disposuerunt potest infirmare, ac evertere, maxime cum defunctorum suprema judicia impleri, ac observari exactissime debeant, l. 1. *C. de sacros. Eccles. l. Vel negare* 5. *quemadm. testam. aper. authent. de hered. & falcid. §. Semper igitur, authent. de jurejur. à restat. præf. in princip.*

Verf. *Quarto hinc quaritur.*

Extra questionem est, quod Præses noster hic docuit, quandoquidem ut assertum est n. 2. & 15. Princeps nequit institutionem majoratus immutare, quanquam regia facultate institueretur: quod utique procedet in primogeniis ex legis regie concessione conditis.

Ad Num. 10.

Licet Principis potestas non extendatur ad derogationem eorum quæ majoratum conditores decernunt, nisi publicè interfit, ut ex præmissis constat, fallit tamen in clausula alienationem prohibente,

hibente; nam ex justa, & rationabili causa, etiam non publica, solet concedi regia facultas, ut bona vinculo subiecta distraherentur: quod ita procedit, ut hæc Principis autoritas per fundatorem impediri non possit, etsi expressim prohibeat ne talis facultas impetretur, nec illius prætextu præfata bona alienare liceat. Pat. Molin. *de just. & jur. disp. 6501. num. 1.* Avendañ. *de censib. cap. 62. n. 12. & 13.* Molin. *de primogen. lib. 4. cap. 3. num. 28. & 36.* Verumtamen Princeps nihil agit contra institutoris voluntatem, (nec enim posset,) sed eam interpretatur, æstimans quod si casus occurrens illi proponeretur, alienationi consentiret. Pat. Molin. *ibidem*, Avendañ. *sup. num. 12.* Gregor. *Lop. in l. 6. gloss. 4. col. 5. tit. 11. p. 6.* Unde si expresse prohiberetur alienatio ex aliqua speciali causa, velut dotis, non valeret Princeps facultatem concedere ad alienandum, ut dos constitueretur. Gregor. *Lop. ibi*, Ant. Gom. *in l. 40. Tauri*, num. 87. *in fin.* Sarmient. *Selectar. lib. 1. cap. 8. num. 22.* & alii apud Cevall. *comm. cont. comm. quas. 743. n. 6.* qui dissentientes concessit, quorum sententia in praxi prævaluit; nam frequenter expediuntur rescripta ad subjienda bona majoratus hypothecæ, aut annuis redditibus dotis causâ, licet specialiter prohiberetur id institutor. Molin. *d. cap. 3. num. 3.* cui ipse nequaquam assentitur, nisi majoratus per reintegrationem ex regia facultate consularur.

49 De hujusmodi regis facultatibus, quibus ex causis, & quomodo concedi possint, fusè disserit Pat. Molin. *disp. 649. & 650.* Mieres *de majorat. part. 4. quest. 1. a num. 139.* Burg. *de Paz in proem. partitar. num. 320. cum seqq.* Anton. Gom. *in d. l. 40. Tauri*, num. 87. & 89. Avendañ. *de censib. cap. 62. & 63.* Molin. *de primogen. lib. 4. cap. 3. cum seqq.* Gregor. *Lop. d. gloss. 4.* Quas facultates possessoribus majoratum non facile concedendas, aut omninò denegandas esse moment uterque Molina, Gregor. Lopez, & Ant. Gomez.

50 Inter cæteras causas ad bona majoratum alienanda, vel hypothecæ, aut censui submittenda, enumeratur dos, pro cuius constitutione, aut restitutione regia solet facultas impetrari, ut nuper ex Molina ajebamus. Sed D. Covar. non immeritò excitat questionem, an scilicet regia facultas concedi possit, ut bona primogenii dotis causâ obligentur: in quo ac in alienatione eadem prohibitionis ratio militat; nam quod alienare non licet, nec hypothecæ subijcere permittitur, l. *fin. C. de reb. alien. non alien.* Fular. *de substitut. quas. 703. num. 2.* Cencius *de censib. quas. 22. nam. 7.* Peregrin. *de fideicom. art. 40. num. 118.* Merlin. cum pluribus *de pignor. lib. 2. quas. 6. num. 19.* Quæ controversia deciditur infra sub. vers. *Quarto non tantum, ad fin.* Vide notanda ibi.

Ibi: *Cujus questionis decisio.*

51 Dotem legitimam esse causam, ut bona majoratus alienentur, deducunt Interpretes ex decisione authenticæ *Res qua*, *C. commun. de legat.* ubi in fideicommissis ita cavetur, ut observant Gregor. *Lop. sup. col. 3.* Pat. Molin. *disp. 648. num. 1.* Menoch. *lib. 4. præf. 189. num. 1.* & per tot. Molin. *de primogen. lib. 3. cap. 6. num. 2.* Pinel. *in l. 1. part. 3. num. 102. C. de bon. masc. n. D. de Faria Novæ Addit. ad Covar.*

Merlin. *d. quas. 6. num. 4.* Cevall. cum plurimis *d. quas. 743. num. 1.* ultra quos pro intellectu dictæ authenticæ *Res qua*, consulas Padillam Menef. *in comment. ad eam*, Ant. Gom. *in l. 40. Tauri*, num. 87. Peregrin. *sup. art. 42.* Mastrill. *decis. 256.* Cancr. *variar. part. 1. capite 9. à num. 163.*

Verf. *Primum equidem.*

Permissio alienationis ex causa dotis, vel donationis propter nuptias, juxta authenticam *Res qua*, obtinet solum ad favorem descendentium ab ipso qui fideicommissum reliquit. Ant. Gom. *d. num. 87. vers. Quarto notabiliter*, Gregor. *Lop. sup. col. 4.* Molin. *d. lib. 3. cap. 6. num. 3.* Villalob. *Comm. opin. lit. A, num. 125. 126.* Pinel. *ubi proxime, vers. Sed respondeo*, Peregrin. *n. 48. & 49.* Menef. *in d. authent. Res qua*, num. 124. & alii pronuper laudati: Quæ decisio omnes descendentes complectitur, rejectâ limitatione D. Covar. *inf. num. 10. vers. Illud tamen*, Peregrin. *ex num. 30.* & nonnullorum quos refutat Molin. *num. 4.* Mastrill. *sup. num. 29.* Vide infra num. 68.

Ampliatur præfata constitutio, ut locum obtineat in dote ad matrimonium spirituale per ingressum Religionis. Menoch. *num. 89. cum seqq.* Ant. Gom. *vers. Septimò intellige*, Peregrin. *n. 57.* Menef. cum aliis n. 54. Molin. n. 17.

Verf. *Secundò hoc in tractatu.*

Aliqui, ut Ant. Gom. *d. num. 87.* constituunt 54 discrimen inter tacitam prohibitionem alienationis quæ oritur ex gravamine restituendi, & expressam, ut hac interveniente nequeant bona fideicommissi alienari dotis causâ; ex illa verò prohibitionem non impediatur alienatio. Sed hujusmodi distinctionem in praxi reprobata testatur Corrasius *lib. 1. miscellan. cap. 1. num. 3.* quæ explosâ, constitutionis decisionem obtinere, etsi testator expressim alienationem prohibuerit, cum D. Covar. sustinet Gregor. *Lop. in l. 6. gloss. 4. col. 4. tit. 11. part. 6.* Molin. *d. cap. 6. num. 10.* Padilla Menef. *in d. authent. Res qua*, num. 52. Pinel. *d. num. 102.* Pat. Molin. *de just. & jur. disp. 648. num. 3.* Alvarad. *de consec. ment. defunct. lib. 2. cap. 2. §. 1. num. 108.* Menoch. *dict. præf. 189. num. 96. cum seqq.*

Hæc communis sententia non procedit si fideicommissi author expresserit, ne bona ullo eventu, vel causâ possint alienari; quia tunc cessabit constitutionis dispositio, nec favore dotis alienationi locus erit. Pat. Molin. *ubi proxime*, Menoch. *d. præf. 189. num. 115. in fin.* Petra *de fideicom. quas. 8. num. 340.* quod statim limitabitur. Consule Cancr. *sup. num. 172.* Surd. *decis. 62.*

Verf. *Cæterum Paulus Castrensis.*

Ubi testator expressit, ne bona fideicommissi vel dotis causâ alienarentur, questionis est num pro dotandis illius descendentibus ad alienationem devenire liceat contra specificam prohibitionem? De qua pluribus pro utraque opinione laudatis, videndus Menoch. *num. 116.* Peregrin. *dict. artic. 42. num. 6.* Ceval. *1 comm.*

comm. cont. comm. quest. 743. Et negativam ut magis receptam amplectuntur Menoch. & Cevall. cui subscribunt Gregor. Lop. Pat. Molin. & Alvarad. ubi proximè, Menef. sup. num. 10. Molin. num. 11. Villalob. num. 127. Sarmient. Selectar. lib. 1. cap. 8. num. 22. Traquel. de primogenit. quest. 61. num. 7. Qui id declarant non procedere quoad filios ipsius prohibentis alienationem, cum illis tenebatur dotem, seu donationem propter nuptias conferre, quia eis præjudicare nequibit. De quo circa majoratus aliquid præmissimus obiter sup. num. 40. Et hæc limitatio de filiis, ac filiabus fideicommissis convenit etiam resolutioni tradita numero proximo. Vide alteram num. seq.

Ibi: Imò hæc eadem expressa.

57 Idem observat Molin. d. cap. 6. num. 13. & ampliat ad primogenium ex regia facultate creatum cum præjudicio legitimarum quæ cæteris filiis debentur; nam poterit pater præfatam prohibitionem adjicere, ne propter dotem bona alienentur: quæ observanda erit etiam quoad legitimam filii primò vocati, qui propter commodum excessus ultra illam huic, & aliis gravaminibus etiam quoad debitam portionem subicitur, quæ alias sustinere non cogeretur, de quo Villalob. ubi proximè.

Verf. Quartò non tantum.

Pro restitutione dotis, bonis non extantibus 58 liberis, bona fideicommissi alienari, vel obligari possunt. Molin. de primog. lib. 4. cap. 6. num. 2. Padil. Menef. in d. authent. Res qua, num. 119. Menoch. de arbitrar. lib. 2. cas. 182. num. 69. & latissimè lib. 4. præsumpt. 190. num. 1. cum seqq. Petr. Ant. Petra de fideicom. quest. 8. num. 349. Pat. Molin. de just. & jur. disp. 648. num. 2. Villalob. commun. opin. lit. A. num. 126. Peregrin. de fideicom. art. 24. num. 2. Ant. Gom. in l. 40. Tauri, num. 87. verf. Secundò intellige, Cancr. num. 168. Imò potior ratio facit pro restitutione, quam pro constitutione dotis. Menoch. num. 10. Mastrill. decis. 256. num. 15. Unde id ampliat, etsi fideicommissarius non sit ex descendibus testatoris, cum in constitutione dotis aliud juris sit, de quo n. 52.

Ibi: Unde apparet eam decisionem.

59 Proxima conclusio verum habet etiam si dos post fideicommissum, & mortem testatoris tradatur. Pat. Molin. ubi proximè, Menoch. d. præf. 190. num. 15. Petra num. 383. Molin. num. 14. Cancr. num. 169. Peregrin. cum pluribus, qui & dissentientium meminit num. 81. Hæc de dote, de cujus traditione constat: in confessata autem distinguitur, aut talis confessio potest nocere creditoribus, aut non. Primo casu locus erit alienationi ad restitutionem, secundò secus: de quo consil. Fufar. de substit. quest. 533. n. 28. Menoch. ubi proximè, Nogueroles alleg. 40. ex num. 9. Canc. num. 182.

Ibi: Quamobrem communem.

Quamquam mulier cum tradit dotem, non 60 ignoret mariti bona obnoxia restitutioni per fideicommissum, petere valebit ut pro dotis restitutione distrahantur. Pat. Molin. loc. cit. Thesaur. Pedemont. decis. 151. in fin. Peregrin. num. 17. Cancr. num. 170. dissentit Menoch. d. præf. 190. num. 47. cui non accedo; nam potuit mulier scire, bona fideicommissi pro restitutione dotis alienationi subjecta, nec ipsa dum nupsit, de dilapidatione dotis cogitaret, ut est verosimile.

Pro augmento dotis alienatio ista prohibetur, 62 authent. de restitut. & ea qua, &c. §. Sancimus, Pat. Molin. disp. 648. num. 1. Menoch. d. lib. 4. præf. 189. num. 155. qui tamen distinguit, Cancr. sup. num. 166.

Beneficium dictæ authenticæ Res qua, in sub- 62 dium conceditur, ubi alia bona desunt. Molin. d. lib. 4. cap. 7. num. 2. Mastrill. sup. num. 40. Petra d. quest. 8. num. 459. Menoch. sup. præf. 190. num. 8. Marzar. epitom. de fideicom. quest. 48. Nogueroles cum pluribus num. 32. Cancr. variar. p. 1. cap. 9. num. 173. & omnes jam recens: quod ita verum est, ut si testator jubeat feminam ex bonis fideicommissi dotari, subauditur, bonis liberis deficientibus. Menoch. post alios num. 9. Inde quæritur, an mulier pro dote agens teneatur excussionem facere adversus tertium possessorem, litigans ut per maritum alienata revocet. Et negat contra alios Peregrin. sup. art. 42. n. 18. Et nisi aliud probetur, bona libera non existere præsumitur ad favorem dotis. Mastrill. d. decis. 256. ad fin. Vide Fontanel. de pact. nupt. claus. 5. gloss. 1. part. 2. ex num. 12. Nogueroles a num. 49. Cancr. num. 174.

63 Observa tandem quod decisio Imperatoris non recipitur quoties alienatio ex contractu prohibetur. Menoch. d. præf. 189. num. 86. Petra d. quest. 8. num. 440.

Ibi: His denique prænotatis.

64 Repetit pro resolutione quæstionis D. Covar. distinctionem quam præmiserat initio hujus capituli, sed ea & ipsi displicuit, & à nostratibus communiter impugnatur, prout adnotavi sup. num. 2. Supposito igitur, quod nihil interest, an majoratus facultate regia, vel absque illa instituat, ut derogare Princeps valeat instituentis voluntati, controvertitur an bona majoratus cum tacita, aut explicita alienationis prohibitione possint obligari, seu alienari ex Regis permissione dotis causâ? Et quoad praxim attinet, id frequenter concedi attestatur Molin. de primogen. lib. 4. cap. 3. num. 3. verf. Aut agitur, idque jure licere opinantur Gregor. Lop. in l. 6. gloss. 4. col. 6. tit. 11. p. 6. Paz de tenu. cap. 28. num. 21. Menef. in d. authent. Res qua, num. 118. Hermosilla in l. 22. gloss. 5. num. 53. tit. 5. p. 5. Sarmient. select. lib. 1. cap. 8. num. 22. ubi limitat in speciali prohibitione. Cevall. comm. cont. comm. quest. 743. num. 1. Nogueroles allegat. 40. num. 37. & alii communiter. Contra sentiant Pat. Molin. disput. 649. num. 3. Molin. ubi proximè, verf. Ceterum, qui asserit ita concedendam facultatem, ut conservationi majoratus consultum sit. Gregor. Lop. quoque suadet, ne facile dotis causa bona vinculo

vinculo astricta alienari permittantur, quod tutius, ac utilius; alioquin primogenia ad extinctionem pervenirent cum illustrium familiarum detrimento. Quid si conditor specificè veter causâ dotis alienationem, prædixi numer. 48.

65 Hæc ita vera sunt, nisi agatur de dotibus, quas ipse majoratus institutor præstare tenebatur; ad earum enim satisfactionem dubium non est, quin deficientibus aliis bonis, & fructibus non sufficientibus bona vinculata possint, & debeant alienari. Pat. Molin. ubi proximè, Molin. lib. 4. cap. 6. n. 19. Sarmient. ubi sup.

Verf. Postremò.

66 Adde prænotata sup. cap. 5. num. 8. & 11. ex quibus apparet, quod ubi bona jure majoratus deferuntur, semper inest tacita alienationis prohibitio, etsi nihil de illa expressum reperitur.

67 In Hispanorum primogeniis non admittitur dispositio dictæ authenticæ Res qua, C. commun. de legat. Unde dotis causâ, aut donationis propter nuptias minimè licebit bona vinculo subjecta alienare, nisi regia facultate impetrata. Pat. Molin. d. disp. 648. num. 4. Greg. Lop. in l. 6. gloss. 4. col. 4. tit. 11. p. 6. Pinel. in l. 1. part. 3. num. 102. C. de bon. matern. Alvarad. de conseq. ment. defunct. lib. 2. cap. 2. §. 1. num. 108. ad fin. Molin. d. cap. 6. num. 20. qui num. 19. id limitat, cum majoratus conditor tenebatur ad dotem, aut propter nuptias donationem; tunc enim & in primogeniis Justiniani constitutio observabitur. Sed hoc casu auxilio illo opus non est, cum testator aliàs non valeat majoratu instituto, se ab onere dotandi liberare, ut animadvertit Pat. Molin. sup. num. 1. verf. Paulus Castrensis, quod ante Justinianum habebatur decisum l. Mulier. 22. §. Cum proponeretur, ad Trebellian.

Verf. Illud tamen non est.

68 Quamquam D. Covar. Alciat. Peregrin. Marzar. & alii, quos refert Molin. de Primogen. lib. 4. cap. 6. num. 4. & Menoch. lib. 4. præf. 189. n. 18. restrinxerint beneficium authenticæ Res qua, C. commun. de legat. ad descendentes testatoris, qui eo superstiti nati, aut saltem concepti sunt, & quibus ipse dotes, aut donationes propter nuptias præstare tenebatur; receptus tamen, ac probabilius habetur, omnes descendentes usque in infinitum illa constitutione comprehendi, ut adnotavi sup. num. 52.

69 Hanc sententiam tuetur contra Alciatum Menochi. ubi proximè, à qua ut vulgò recepta non esse recedendum monet Menef. in d. authent. Res qua, num. 117. etsi oppositæ assentiri videatur: tamen secundum eandem judicatum testatur Thesaur. Pedemont. decis. 192. num. 11. foreque de mente omnium Interpretum D. Covar. agnoscit hic, dum generaliter de descendibus loquuntur indistinctè, & expressim ita tenent præter Menochium Pat. Molin. ubi proximè, Mastrill. decis. 56. num. 29. Petr. Ant. Petra de fideicom. q. 8. num. 400. Molin. sup. num. 5. His jungendus Greg. Lop. in l. 6. gloss. 4. col. 5. 6. ubi distinguit ut ista opinio procedat cum tacitè prohibetur alienatio; illa si explicitè: sed hujusmodi distinctio regulariter à D. D. reprobat, ut prædixi n. 54.

D. de Faria Novæ Addit. ad Covar.

Pro posteriori sententia perpendo, quod Imperator inquit ibi: Ea enim qua communiter omnibus profunt, iis qua specialiter quibusdam utilis sunt, præponimus. Nam si ageretur solum de liberis, quibus testator dotem, aut donationem tribuere debebat; cum nihil speciale adversus juris rigorem induceretur, ut quid meminisset Justinianus favoris, & publicæ utilitatis, quæ in constituendis, & conservandis dotibus versatur, l. 2. de jur. dot. Nec acquiesco solutioni, quam præter nuperrimè traditam perdoctus Gregor. Lop. subtiliter excogitavit. Ait igitur, illud speciale à Justiniano sancitum, ut filia, aut neptis, vivo ascendente nata possit exigere post illius mortem quantitatem, quæ ad dotem sufficeret, etiam supra legitimam: quod de jure non obtineret, quia mortuo patre, filia nihil ultra illam petere valet. Hæc licet non ita sint, dictæ decisioni neutiquam conveniunt, nec in mentem Legislatoris venisse existimo: in ea etenim non agitur an plus, vel minus deducendum? sed utrum detrahere liceat, non obstante fideicommissio, ac prohibitione alienationis?

70 In Hispaniâ verò primogeniis, cum præfata authentica non habeat locum, ut ad alienationem deveniatur pro dotibus, aut donationibus propter nuptias descendendum, quibus illas institutor dare, aut facere non tenebatur, cum illo defuncto nascerentur, regiam facultatem impetrare opus erit. Vide præmissa numer. 48. & 67.

Verf. fin. Quod verò obiter.

71 Hæc prædocuerat D. Præses num. 1. & 10. verf. Non tantum, ad fin. quæ rationibus nititur in præfati roborare: verum tandem inferius oppositam sententiam verioris, ac justioris subdubius profiteretur, quam nostrates communiter amplectuntur, ut prænotavi sup. num. 2. Lege ibi laudatos, & ante omne Molin. lib. 4. cap. 3. a numer. 8.

Ibi: Princeps tamen poterit.

72 De his supra egimus, num. 3. 4. ubi huic fundamento satisficit. Quod autem non liceat, aut saltem non deceat per Principem adimi, aut coartari quæ subditis concessit, nisi ex causa, probat lex 6. tit. 16. lib. 5. Recop. ubi Azeved. num. 11. 12. Valenzuela conf. 99. num. 29. cum seqq. latè Molin. d. cap. 3. a n. 18. qui opponit legem 15. eod. tit. 10. Recop. Sed hæc constitutio referenda est ad donationes immensas, & perperam extortas sub tempus Regis Henrici II. ut notatur in margine legis 17. ejusdem tituli, in nova compilatione.

Ibi: Potuisse Henricum Regem.

73 Inter omnes convenit, quod justa subsistente causa potest Princeps sua privilegia, ac concessionnes quoad subditos revocare: cum autem Rex Henricus necessitate, ac importunis precibus urgentibus, velut prodigalitate quadam usus, plura non benemeritis cum detrimento Regiæ Coronæ contulisset, ut habetur in l. 17. tit. 10. lib. 5. Recopilat. jure potuit ipse, ac successores revocare, aut moderari concessa, ut constat ex l. 11. tit. 7. l. 15. & 17. tit. 10. lib. 5. Recopil.

I 2 Paz